

РЕШЕНИЕ

№ 25538

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5721** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Уникредит Лизинг ЕАД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от К. Р. А. и Д. Т. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-2177492/29.03.2026 г., издадена от старши полицаи при ОДМВ- В., сектор „Специализирани полицейски сили“ – В., с която на Уникредит Лизинг ЕАД е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година.

Излага съображения за незаконосъобразност на оспорената ПАМ като постановена при липса на мотиви, при съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Твърди, че неправилно е прекратена регистрацията на автомобила, тъй като в случая не са налице материалноправните предпоставки по чл.171, т.2А, б. а ЗДвП. Сочи, че автомобилът е предоставен от собственика на правоспособен водач. На следващо място, твърди, че заповедта е издадена при липса на мотиви и не достатъчни фактически основания и с наложената ПАМ е нарушен принципа на съразмерност по чл.6 АПК. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ. В с.з., жалбоподателят, редовно призван, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Ответникът, старши полицаи при ОДМВ- В., сектор „Специализирани полицейски сили“ –

В., не се явява и не изпаща представител. Не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, III отделение, 7-ми състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 29.03.2026 г. на „Уникредит лизинг“ ЕАДД е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква А от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, за това, че на 29.03.2026г. около 14:12 ч. в [населено място], на ул. Х. С., посока Бензиностанция Б., Д. Н. Б. управлява МПС – л.а. М. Ц300 с рег. [рег.номер на МПС], като водача е неправопособен, вр. с издадения на 29.03.2026 г. срещу Д. Н. Б. акт за установяване на административно нарушение № 4364816 за нарушение на чл.150 ЗДвП.

Не се спори по делото, че МПС – лек автомобил л.а. М. Ц300 с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на „Уникредит лизинг“ ЕАД, като видно от приложения договор за финансов лизинг, автомобила е предоставен за ползване на ЕСЕН СПОРТ ООД, с управител жалбоподателя Д. Н. Б..

Приложени са заповеди за компетентност, а именно: Заповед № 81213-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 3653-7399/04.09.2025г. на Директора на ОДМВР-В. и Заповед № 3653-3388 от 24.04.2026г. на ВНД Директор на ОДМВР-В..

От правна страна съдът намира следното:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от ЗДвП.

С оглед представената заповед 81213-1632/02.12.2021г., издадена от Министъра на вътрешните работи, както и с оглед заповедите на Директора и ВНД Директора на ОДМВР - В., съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Като фактически основания, мотивирали административния орган да постанови оспорената заповед, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. В оспорената заповед е посочено правното основание за издаване на акта – чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Словесното описание на нарушението в АУАН и в оспорената заповед ясно и в достатъчна степен

индивидуализира деянието, като е налице съответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта става ясно в конкретния случай от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право. Не е налице неяснота в оспорения акт и не е нарушено правото на защита на адресата на акта, доколкото ясно е посочено и описанието на нарушението, извършено от Д. Н. Б., заради което се налага ПАМ. Описаните факти и обстоятелства не създават съмнение или неяснота относно вида и характера на нарушението на правилата за движение по пътищата, за което е приложена ПАМ, нито неяснота коя от хипотезите изброени в чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП административният орган е преценил, че е налице и съобразно която налага ПАМ за посочения срок. В този смисъл, при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорваната заповед е действителен индивидуален административен акт.

Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи и по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП ПАМ. Единствено продължителността на срока на мярката се определя от органа в условията на оперативна самостоятелност в рамките на предвидените граници от шест месеца до една година.

Между страните не е спорно, че МПС е собственост на „Уникредит лизинг“ ЕАД. Спорно е обаче в случая, дали лицето управлявало процесния автомобил Б. е бил правоспособен водач.

По делото е безспорно, че от една страна водачът Д. Н. Б. не е управлявал собствения си автомобил, а от друга същият не е правоспособен, а със свидетелство за управление, което към датата на проверката е с изтекъл срок респ. невалидно. Между страните няма спор, че жалбоподателят е придобил правоспособност на водач на МПС, категория "В" и

"М" по предвидения в закона ред и няма данни да е лишен от тази правоспособност, т.е. същият е правоспособен водач. Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, т.А от ЗДвП (в редакцията бр. 2 от 2018 г., в сила от 3.01.2018 г.) се отнася до водачи, които никога не са притежавали свидетелство за управление, както и когато водачът не притежава правоспособност за съответната категория, до такива, на които същото е отнето по съответния ред, поради лишаване от правоуправление по съдебен или административен ред или поради загуба на правоспособност в изрично предвидените от закона случаи. В конкретния случай такава хипотеза не е налице. При това положение независимо, че свидетелството за управление на моторно превозно средство е изтекло към датата на проверката, водачът не е бил лишен от право да управлява МПС. Обстоятелството, че свидетелството му за правоуправление е с изтекъл срок не го прави неправопособен водач, защото наличието на този документ само удостоверява правоспособността, не я поражда и съответно изтичането срока на документа не лишава водача от придобитото право да управлява МПС. Фактът, че лицето е управлявало МПС с изтекъл срок на валидност на свидетелството си за правоуправление, не може да бъде приравнен на приетата от административния орган липса на правоспособност, т.е. на непритежаване на СУМПС. По разбиранията на състава целта на законодателната промяна, извършена с новоприетата разпоредба на чл. 171, т. 2а, б.а от ЗДвП е не налагане на ПАМ на лице, което е с невалидно СУМПС, поради пропускане на срока за издаване на ново такова, а налагане на ПАМ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление. Затова и оспорената заповед се явява незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон.

Оспорената заповед е издадена и при допуснато нарушение на принципа на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Като доказателство по делото е представено от жалбоподателя новоиздадено СУМПС, включително и за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство към момента на проверката.

Административният орган действа при условията на обвързана компетентност, налагайки ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б.а от ЗДвП, но принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителна административна мярка, не само не би постигнало нито една от целите на административната принуда, но и ограничава правата на жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото. Лишава го от възможността да управлява притежаваното от него МПС в рамките на 6 месеца при положение, че междувременно, макар и веднага след издаване на заповедта същият се е снабдил с валидно свидетелство, удостоверяващо правото му да управлява МПС от вида на това с прекратена регистрация. От друга страна, снабдяването с ново СУМПС означава, че същият отговаря на всички изисквания, поставени към водачите на МПС, поради което в качеството си на водач той не представлява опасност за движението по пътищата. При това положение се приема, че оспорената заповед е постановена в противоречие с разпоредбата на чл. 6, ал. 5 от АПК и същата не съответства на целта на Закона за движение по пътищата, а именно да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата и да се преустанови управление на моторни превозни средства от неправопособни водачи.

В този смисъл е и трайната практика на Върховния административен съд (вж. Решение № 6402 от 30.05.2016г. на ВАС по адм. д. № 9624/2015г., Решение № 8326 от 19.06.2014г. на ВАС по адм. д. № 2404/2014г.), в които е прието, че принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2, б. "з" ЗДвП/отм./-без свидетелство за управление се прилага в хипотезите на отнет или иззет документ (в случаите по чл. 171, т. 1 и т. 4 от ЗДвП) и когато водачът е неспособен и изначално не притежава СУМПС. Тази принудителна мярка е допустима при първоначална липса на СУМПС и последваща такава, поради отнемането му (при лишаване от правоуправление по съдебен или административен ред) или изземването му (при загуба на правоспособността), както и когато водачът не притежава правоспособност за съответната категория по чл. 150а ЗДвП, към която спада управляваното от него МПС. Също така ще се посочи, че свидетелството за управление на моторно превозно средство в хипотеза на чл. 171, т. 2а от ЗДвП не се изема със съставянето на акт за установяване на административно нарушение, което означава, че водача е правоспособен.

В случая обаче, е налице и друго достатъчно и самостоятелно основание за отмяна на заповедта, тъй като с оспорената заповед не е определен срок на действие на принудителното ограничение, в издадената ЗППАМ не се посочва конкретен срок на приложение на същата. Законодателят в разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е определил срок за налагане на ПАМ, който срок е в рамките от 6 месеца до 1 година. В така определения законов срок административният орган следва да наложи ПАМ, като вземе предвид всички отегчаващи и смекчаващи обстоятелства при установеното нарушение. В тази връзка административният орган следва при установено нарушение на ЗДвП да определи конкретен срок на действие на ПАМ в рамките на определения законов срок, а именно от 6 месеца до 1 година. В разпоредителната част на оспорената заповед срокът е посочен по следния начин – „от 6 месеца до 1 година“. Това е равнозначно на липса на определен срок на оспорената ЗППАМ, защото задължение на издателя ѝ е, както бе посочено и по-горе, да определи конкретния срок за конкретната ПАМ, с оглед особеностите на случая, но е абсолютно недопустимо издаване на заповед като процесната, в която да не се определя конкретен срок за налагането на ПАМ. Дали определеният от административния орган срок е правилно индивидуализиран или не е въпрос на законосъобразност на акта, върху който съдът упражнява контрол, отчитайки и евентуалните мотиви в акта (ако има такива) за определения срок. Така неопределеният срок безспорно създава правна несигурност както за жалбоподателя, така и за административния орган, тъй като страните са поставени в положение на тълкуване и прилагане на срока в рамките от 6 месеца до 1 година. Неопределеният срок е неясен и като такъв може да породи спорове относно изтичането му. Без определен срок на действие на законовото ограничение заповедта не е изпълняем административен акт. Пропускът да бъде определен срок на ПАМ е съществен, тъй като осъществяване ограничението на принудителната мярка се съдържа в срока ѝ на действие. В случая административният орган не е определил срока на ПАМ, т. е. срокът е останал неопределен. Неопределянето на срок изобщо при налагането на ПАМ (в границите, предвидени от закона) води до порочност на издадения акт и само на това основание, доколкото липсва

волеизявление на административния орган по този съществен въпрос, като своя последица води винаги до отмяна на издадения акт. В хипотеза на определен срок в нарушение на чл. 169 от АПК съдът следва да отмени акта изцяло. Съдът може единствено да отмени заповедта, но не и да определи срока за прилагането на ПАМ. Това е така, защото съдът не разполага с правомощието вместо органа, който по закон притежава оперативна самостоятелност да определи срок за действието на мярката. Същата последица е и в хипотезата на неопределен от административния орган срок (В този смисъл са Решение № 14225 от 17.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7937/2020 г.; Решение № 9501 от 14.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2526/2020 г.; Решение № 11465 от 27.09.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3490/2018 г.; Решение № 910 от 23.01.2018 г. по адм. д. № 9379/2017 г. на ВАС и Решение № 10336/2.08.2018 г. по адм. д. № 3096/2018 г. и др.). В допълнение самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезата им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. В този смисъл е недопустимо прилагането на ПАМ без определен конкретен срок на действие.

По изложените съображения жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр. второ от АПК Административен съд София-град, III отделение, 7-ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-2177492/29.03.2026 г., издадена от старши полицаи при ОДМВ- В., сектор „Специализирани полицейски сили“ – В., с която на „Уникредит Лизинг“ ЕАД е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно на чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движение по пътищата.

Съдия: